

Γράφει η **Αντωνία Λεγάκη**

Το να ξέρουμε τι σημαίνει: περισσότερο αίμα, πείνα και καταπίεση. Το όχι της κυβέρνησης; Μήπως λίγο λιγότερο αίμα; Όχι στα 10 δις μνημόνιο. Ναι στα 8 δις μνημόνιο;. Μήπως παίζονται πάλι άλλα παιχνίδια στις πλάτες μας; Ο κυβερνητικός ραδιοσταθμός ανέφερε την απαίτηση των δανειστών για φορολόγηση του εφοπλιστικού κεφαλαίου και την άρνηση της κυβέρνησης, ως ένα από τα μεγάλα «αγκάθια» της διαπραγματεύσεως. Όχι λοιπόν στη φορολόγηση των εφοπλιστών; Όχι στην κατάργηση των φοροαπαλλαγών τους; Όχι στην αύξηση του 4% φόρου εισοδήματος που «πληρώνουν»; Πίσω από τις πλάτες μας εξελίσσεται ένας λυσσαλέος ενδοαστικός ανταγωνισμός. Εγχώριο και διεθνές εφοπλιστικό κεφάλαιο μάχονται για την κυριαρχία και τα υπερκέρδη. Οι ντόπιοι νταβατζήδες οργιάζουν μαζί με τους ξένους. Μήπως τελικά, για άλλη μια φορά μαλώνουν στον βάλτο τα βουβάλια και θα την πληρώσουν τα βατράχια; Μήπως καλούμαστε να βάλουμε την αγωνιστικότητα και την αξιοπρέπειά μας στην κάλπη, για να σωθούν τα υπερκέρδη του Μελισσανίδη και του Κοπελούζου;

Όσο αντικαπιταλιστική και επαναστατική άποψη και αν βάλουμε στο όχι, αυτό, σκέτο όχι θα βγει. Κι ακόμη χειρότερα, ένα ΟΧΙ για ελεύθερη εκμετάλλευση στα χέρια της κυβέρνησης. **ΟΧΙ στη λιτότητα ρίχνουμε, ΟΧΙ στη φορολόγηση των εφοπλιστών βγαίνει.** Επιπλέον, διατήρηση του ΕΝΦΙΑ, της έκτακτης εισφοράς, αύξηση των εργατικών εισφορών, αύξηση των εισφορών υγείας των συνταξιούχων (δηλ. έμμεση αλλά σαφής μείωση των μισθών και συντάξεων), αύξηση στα βασικά είδη διατροφής και όσα άλλα αντιλαϊκά μέτρα περιείχαν οι 47 σελίδες της ελληνικής πρότασης. **Και όλα αυτά, με τη σφραγίδα της συναίνεσης του λαού στο δημοψήφισμα.**

Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση αρνείται να βάλει και τη δική της πρόταση στο δημοψήφισμα. Γιατί έτσι εξασφαλίζει το προνόμιο της ερμηνείας του ΟΧΙ. "ΟΧΙ στους ξένους, «συνεπώς ΝΑΙ στην πρόταση της κυβέρνησης».

Πολλοί σύντροφοι και φίλοι μάχονται υπέρ του ΟΧΙ με το σκεπτικό ότι θα διώξουμε τώρα τους εκμεταλλευτές της ΕΕ-ΔΝΤ και μετά τους ντόπιους. Όμως η ιστορία ποτέ δεν κινήθηκε με σκαλοπάτια. Ούτε βέβαια, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, ξεχωρίζουν οι ντόπιοι από τους ξένους καπιταλιστές. Λάτσης, Βαρδινογιάννης, Μπόμπολας κ.α. συντάσσονται με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, Μελισσανίδης, Μαρινάκης, Κοπελούζος, με «ελληνική ψυχή» δίνουν τη μάχη της φοροαποφυγής, με άλλους, όχι ακόμη γνωστούς σε μας, συμμάχους. Και οι δύο μαχόμενες πλευρές κερδοφορούν από την ολοένα μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων, τόσο στις εταιρίες τους, όσο και στο ελληνικό κράτος. Εργάτες δολοφονεί ο Λάτσης στα ΕΛΠΕ., δουλεμπορικά σωματεία στήνει στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη ο Μαρινάκης, φουσκωτούς στέλνει ο Μελισσανίδης στο δημοτικό συμβούλιο της Ν. Φιλαδέλφειας να «συνετίσουν» όσους διαφωνούν με την εκχώρηση σ' αυτόν, του Άλσους. Στην καπιταλιστική ζούγκλα, όπως άλλωστε και στην πραγματική, καμία γαζέλα δεν γλύτωσε τη σφαγή, επειδή τα λιοντάρια μάλωναν ποιος θα φάει μεγαλύτερο κομμάτι από το σώμα της.

Το ερώτημα είναι: **Πότε θα χαράξουμε ανεξάρτητη εργατική πολιτική; Τακτική και στρατηγική, ανεξάρτητη από τα ερωτήματα που εμφανίζουν οι αστοί ως δήθεν πανκοινωνικά;** Ερωτήματα που στην πραγματικότητα αντανακλούν τις δικές τους ανάγκες και όχι τις δικές μας. Πότε θα φωνάξουμε ότι δεν προσβλέπουμε σε κανένα όφελος από τον εγχώριο και διεθνή ανταγωνισμό των μεγαλοκαρχαριών;

Το δίλημμα που θέτει η κυβέρνηση έχει στην πραγματικότητα ως εξής: «Τη θηλιά που έχετε στο λαιμό σας

να τη σφίξουμε περισσότερο ή λιγότερο;

Ε μα είναι ώρα να βγάλουμε τη θηλιά από το λαιμό μας και να την περάσουμε στο δικό τους. Αντί για τις κάλπες να βγούμε στους δρόμους. Να απαιτήσουμε να πέσει αυτή η κυβέρνηση που συνεχίζει και βαθαίνει την εκμετάλλευση, αλλά και κάθε άλλος επίδοξος διαχειριστής του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Με ανεξάρτητα κέντρα αγώνα, απεργίες διαρκείας, καταλήψεις και διαδηλώσεις, να αποσπάσουμε τον πλούτο και την εξουσία που μας κλέβουν. **Να πάψουμε να διαλέγουμε αφέντες, να γίνουμε εμείς αφέντες της ζωής μας, άνθρωποι ελεύθεροι.**